

FOC!

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

El foc de Déu ha acompanyat tota la història de la salvació fins a la culminació del dia d'avui de la Pentecosta.

Quan Abram encara no era Abraham, Déu va fer amb ell una aliança passant una torxa de foc enmig de cinc animals partits.

Quan Déu va cridar Moisès a la muntanya de l'Horeb, ell es va quedar meravellat contemplant la flama enmig d'una bardissa, que cremava, però no es consumia.

Quan Israel va sortir d'Egipte, Déu «caminava davant d'ells, de dia en una columna de núvol per mostrar-los el camí, i de nit en una columna de foc per fer-los llum», que no van deixar mai de guiar el poble.

En l'aliança del Sinaí, Déu va baixar-hi enmig d'una columna de foc i els deu manaments foren donats des del mig del foc.

Un carro de foc tirat per cavalls de foc, se'n va endur el profeta Elies al cel, davant la mirada del futur profeta Eliseu. El Siràcida diu d'Elies que «era com el foc, i la seva paraula cremava com una torxa».

Isaïes recorda que si caminem pel foc, no ens cremarem ni ens consumiran les flames, perquè Déu, el Sant d'Israel, és el nostre salvador i ens diu a cadascun de nosaltres: «No tinguis por, que jo sóc amb tu!». I el mateix Isaïes ens alerta quan ens diu que Déu no ens depura amb el foc, com es fa amb la plata, sinó que ens depura en el gresol del sofriment.

Jeremies parla molt del foc destructor de Déu, però manifesta que la paraula de Déu és «com el foc, com un mall que esmicola la roca». I no cal dir el profeta Ezequies.

Tant de bo que poguéssim dir, com en el salm 16, que el Senyor ens ha provat al foc i no ens ha trobat falsos! El salm 26, en canvi, és més agosarat: «Examina'm, Senyor, posa'm a prova, depura'm al foc el cor i les entranyes».

Sens dubte, però, la frase que ens copsa més de la Bíblia és la que diu el mateix Jesús: «He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa!». El Jesús pacient, acollidor, trencador, és aquell que sempre viu del foc interior de l'amor pel seu Pare, un foc que ens vol encomanar, perquè vol que l'encomanem.

Per això, quan envia l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta, no el podia enviar de cap altra manera: «Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells».

Que el foc de l'Esperit ens doni la força a cadascú de nosaltres per néixer de nou.